

клінічного.

Перед лікарем часто постають складні діагностичні завдання. Для їх вирішення необхідно використовувати також сучасні досягнення техніки. У процесі складання плану проведення параклінічних досліджень потрібно враховувати їх інформативність та доцільність їх використання, а також - вміти правильно трактувати, тобто робити висновки про патогенез, функціональні та органічні зміни в нервовій системі, рідше - про нозологічну форму хвороби. Цей процес – не проста, але захоплива мандрівка незвіданою поки для початківця, але чим далі захопливою дорогою до цілі – пізнання істини, оволодіння мистецтвом лікаря, під час якої спостерігаються захопливі та найрізноманітніші пригоди. Для подолання яких у цьому існують лишень два методи: добре володіння теорійними та практичними знаннями й навичками.

СЛАДІ Я.В., магістрант, м. Харків, НТУ «ХПІ»

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСА

Обрана для дослідження проблематика є актуальною з огляду на те, що останнім часом зросла актуальність і значимість досліджень, присвячених вивченню інструментів стимулювання інноваційної діяльності в аграрній сфері.

Одна із центральних проблем при цьому – стимулювання інноваційної діяльності, раціональне фінансування науково-технічних та інноваційних програм в аграрній сфері, що потребує відповідних досліджень.

Україна за аграрним і природно-ресурсним потенціалом посідає важливе місце серед країн світу.

Інноваційний розвиток, впровадження його результатів в АПК являє собою розробку раціональної структури інноваційного процесу, що повинен повністю бути адаптованим до умов виробництва, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції.

Розвиток сучасного підприємства – це процес систематичних динамічних перетворень, трансформацій його підсистем в межах встановлених підприємством стратегічних цілей для забезпечення сталого інноваційного розвитку.

Нагальною проблемою інноваційного розвитку є раціоналізація та інтеграція всіх процесів в системі управління підприємством.

Одна із центральних проблем при цьому – стимулювання інноваційного розвитку, раціональне використання науково-технічних та інноваційних програм в аграрній сфері, що потребує відповідних досліджень.

Ефективність функціонування підприємств аграрного сектора залежить від зовнішнього середовища, зокрема, від тих сил, що чинять дію на нього.

Макроекономічні чинники впливають на розвиток економіки загалом, так і аграрних підприємств зокрема.

Збутові чинники пов'язані з комплексом причин: відсутність раціональних каналів просування продукції, нерозвиненість ринкової інфраструктури, і в першу чергу оптових сільськогосподарських ринків, бездіяльність аграрних бірж, знищення системи контрактації, засилля в умовах відкритості національної економіки імпортованих продуктів харчування, втрата традиційних зовнішніх ринків збуту і не

докладання зусиль до завоювання нових, сировинний, характер експорту тощо.

Фінансові чинники впливають на розвиток виробництва, рівень впровадження новітніх технологій та підходів до виробництва аграрної продукції, рівень прибутковості та рентабельності сільськогосподарських підприємств тощо.

Податкові чинники визначаються через систему фіскальної політики держави: обсягів збору податків, тобто рівень податкового тиску, так і системи адміністрування податків, а також можливості пільгового оподаткування.

Загалом Україна має потенційні можливості для успішного здійснення інноваційного розвитку, однак на рівні держави необхідно виконати ряд заходів: забезпечити стабільність економічного розвитку країни для залучення інвестицій в агропромисловий комплекс; зорієнтувати фінансово-кредитні установи на надання кредитів підприємствам, що займаються інноваційною діяльністю.

Аналізуючи систему чинників, варто визначати напрям впливу, що може як негативно, так і позитивно відобразитись на розвитку підприємств аграрного сектора: стимулююча або стримуюча державна аграрна політика.

Основною складовою інноваційного розвитку аграрного підприємства має стати створення і підтримка механізмів, основних інститутів, що забезпечують просування у виробництво ресурсозберігаючих проектів та розробок, створення об'єктів з високим науковим і виробничим потенціалом.

СІКСТІНА Н.Г., асистент, м. Харків, НТУ «ХП»

ЧЕКАЛІНА Е.П., канд. екон. наук, доцент, м. Харків, НТУ «ХП»

ОЦІНКА РИЗИКУ У ВИРОБНИЧІЙ ПІДПРИЄМНИЦЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Виробниче підприємство – вид діяльності суб'єктів у ринковій економіці, який забезпечує державі багатство, тому що залежить від стану матеріального виробництва, НТП та сервісного обслуговування.

У той же час, така діяльність найбільш підлягає ризику, тому що в процесі можуть бути втрати у разі помилкових дій персоналу та взаємодії з мінливим зовнішнім середовищем. Для запобігання або зменшення ризику прийняття управлінських рішень підприємець має виявляти ті, які впливають на його діяльність, вирішити допустимий рівень ризику та способи його розрахунку. Управління ризиками спрямоване на захист своєї діяльності від впливу ризику, які погрожують її прибутковості. Виявлення ризиків може бути проведене різними методами: від складного із використанням теорії імовірності в моделях дослідження операцій до чисто інтуїтивних здогадок. Теорія імовірності потребує знань у цій галузі та безсуперечної інформації, тому не завжди її можна застосовувати. Для підвищення точності оцінки ризику необхідно використовувати механізм оцінки виробничо-підприємницького ризику.

Слід відзначити, що цілісна теорія оцінки ризику в сучасній економічній науці відсутня. У зв'язку з цим, на сучасному етапі управління ризиками в Україні підприємці зазвичай опираються на інтуїцію, попередній досвід.

Особливий інтерес представляє кількісна оцінка підприємницького ризику за допомогою методів математичної статистики. Головними інструментами цього методу оцінки є дисперсія, стандартне відхилення, коефіцієнт варіації.

Розглянемо використання цього методу на прикладі промислового